

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **V. H. P.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Viet Anh Nguyenem
sídlem Myslíkova 171/31, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 29. 11. 2019, č. j. OAM-759/ZA-ZA12-HA13-2019,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2019, č. j. OAM-759/ZA-ZA12-HA13-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“)

a rozhodl, že doplňkovou ochranu nelze žalobci udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, neodůvodněné, nepřiměřené a nezákonné, neboť žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav ve věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce namítl, že žalovaný při svém rozhodování nepřihlédl ke všem shromážděným podkladům pro vydání napadené rozhodnutí, konkrétně ke skutečnostem, které žalobce žalovanému sdělil při pohovoru dne 27. 8. 2019.
3. Dále žalobce namítl, že žalovaný nesprávně posoudil trestnou činnost spáchanou žalobcem jako vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, čímž vyloučil možnost udělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14a zákona o azylu. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně zohlednil povahu trestného činu spáchaného žalobcem, skutečně způsobenou škodu a povahu a výši trestu, i přesto, že v napadeném rozhodnutí sám uvedl, že je tak nutné učinit. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil pouze obecně s ohledem na druh spáchaného trestného činu, aniž by zohlednil konkrétní okolnosti případu.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem v průběhu správního řízení a přihlédl k nim, přičemž shromáždil adekvátní podklady a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 či § 14 zákona o azylu nebyly shledány. Vzhledem k tomu, že došlo k naplnění podmínek pro aplikaci § 15a zákona o azylu, nebylo v případě žalobce možné udělit doplňkovou ochranu, přičemž žalovaný v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně v souladu s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, není povinen zjišťovat existenci důvodů podle § 14a zákona o azylu v případě zjištění důvodů podle § 15a zákona o azylu. Toto žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl. Ve vztahu k vymezení pojmu vážný zločin žalovaný vycházel z judikatury NSS a Soudního dvora Evropské unie, přičemž zločin spáchaný žalobcem posoudil i v souladu s Úmluvou o právním postavení uprchlíků. Žalobce spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy (konkrétně pervitinem), a to ve velkém rozsahu a jako člen organizované skupiny, za což byl pravomocně odsouzen k trestu devíti let odnětí svobody nepodmíněně a pro účely trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. Trestní soud byl oprávněn v případě žalobce uložit trest odnětí svobody v rozpětí 8 až 12 let, přičemž uložením trestu žalobci při spodní hranici trestní sazby nelze bagatelizovat velmi vysokou míru společenské škodlivosti trestné činnosti žalobce. Žalovaný proto nevycházel z definice zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), ale zločin žalobce posoudil nejen v rámci výše uloženého trestu, ale i ve vztahu k závažnosti drogové kriminality a jejích dopadů na jednotlivce, společnost a stát celkově. Mezi tyto dopady zařadil vážné ohrožení zdraví a blaha jednotlivců, které nepříznivě ovlivňuje ekonomické, kulturní a politické základy společnosti a ve svém důsledku vedou k rozkladu hospodářství, ohrožení stability, bezpečnosti a suverenity států ve všech oblastech a úrovních. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, a usnesení NSS ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.
5. Při jednání konaném dne 14. 9. 2020 strany setrvaly na svých dosavadních stanoviscích.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
7. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána dne 22. 8. 2019, může se žalobce dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 22. 8. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany a následně dne 27. 8. 2019 poskytl údaje k této žádosti. Uvedl, že pochází z X ve Vietnamu, je vietnamské národnosti a bez vyznání. Je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Dorozumí se vietnamsky a česky. Není členem žádné politické strany nebo skupiny, o politiku se nezajímá a nikdy se politicky neangažoval. Je svobodný a bezdětný. V České republice je od roku 2001. Pobýval i v Polsku. Je zdravý a neužívá žádné léky. Jako důvod své žádosti uvedl: „*Jsem tady odmalíčka, ve Vietnamu nikoho nemám, celou rodinu mám zde. Chtěl bych tady zůstat. Jiné důvody nemám.*“.
9. Při pohovoru dne 27. 8. 2019 uvedl, že v České republice pobýval na základě trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny, přičemž o ten přišel v důsledku spáchání trestného činu („*za drogy, pervitin*“). V současnosti je nezaměstnaný. V roce 2012 navštívil zemi původu na jeden a půl měsíce za účelem dovolené. Žádné problémy tam neměl. S nikým v zemi původu není v kontaktu, a byl by proto zcela bez zázemí. V České republice žije jeho matka, jeho sestra zde má trvalý pobyt, ale žije v Polsku.
10. Dále je součástí správního spisu (i) opis z evidence rejstříku trestů fyzický osob k osobě žalobce; (ii) rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2016, sp. zn. 4 T 17/2015, týkající se odsouzení žalobce za spáchaný zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku; (iii) rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 1. 2017, č. j. 12 To 104/2016-7371, týkající se odvolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2016, kterým došlo ke zrušení trestu propadnutí věcí žalobce a potvrzení trestu odnětí svobody; (iv) výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ze dne 2. 10. 2019 k osobě žalobce; (v) zpráva žalovaného „Vietnam Informace OAMP, 31. května 2019“ týkající se bezpečnosti a politické situace v zemi

původu žalobce; (vi) zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze dne 28. 1. 2019 za rok 2018 týkající se údajů o zemi původu žalobce.

11. Žalobce se s podklady rozhodnutí mohl seznámit dne 3. 10. 2019. Možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí nevyužil a jejich doplnění nenavrl. Rovněž neuvedl jakékoliv nové skutečnosti.
12. Žalobce si napadené rozhodnutí převzal dne 17. 12. 2019. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a následně posoudil žádost žalobce podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, přičemž neshledal jakékoliv skutečnosti, které by naplňovaly podmínky uvedených ustanovení zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany (azylu). Následně se žalovaný zabýval otázkou udělení doplňkové ochrany žalobci, nicméně shledal, že žalobce se dopustil vážného zločinu podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a že doplňkovou ochranu nelze udělit. Toto ustanovení vychází z čl. 17 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Ke zjišťování důvodů podle § 14a zákona o azylu již žalovaný nepřistoupil v souladu s usnesením NSS ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119. Při posouzení toho, zda se žalobce dopustil vážného zločinu, vzal žalovaný v úvahu výpověď žalovaného a podklady o jeho trestním stíhání, které následně posoudil podle trestního zákoníku, judikatury NSS, kvalifikační směrnice, Úmluvy o právním postavení uprchlíků a judikatury Soudního dvora Evropské unie. Následně žalovaný dospěl k závěru, že zvláště závažný zločin spáchaný žalobcem byl velmi vysoce společensky škodlivý a že byl spáchán žalobcem jako členem organizované skupiny ve velkém rozsahu. Dále žalovaný posoudil škodlivost drogové kriminality, přičemž dospěl k závěru, že tato způsobuje vysoce závažné dopady a devastuje psychické i fyzické zdraví konzumentů a že má vysoce závažné následky i pro celou společnost a jednotlivé státy. Žalovaný následně shrnul, že zločin spáchaný žalobcem je vzhledem k jeho povaze, rozsahu a společenské nebezpečnosti vážným zločinem podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a žalobce je proto vyloučen z možnosti udělení doplňkové ochrany.

Posouzení žaloby soudem

13. Úvodem soud předesílá, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí mimo jiné podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Míra precizace žalobních bodů přitom předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane (srov. § 75 odst. 2 větu první s. ř. s.). Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.
14. Žalobce nejprve zcela obecně namítl, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, neodůvodněné, nepřiměřené a nezákonné, neboť žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav ve věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil § 3 správního řádu. Žalobce namítl, že žalovaný při svém rozhodování nepřihlédl ke všem shromážděným podkladům pro vydání napadené rozhodnutí, konkrétně ke skutečnostem, které žalobce žalovanému sdělil při pohovoru dne 27. 8. 2019. V míře obecnosti, se kterou žalobce tento

žalobní bod formuloval, soud žádnou vadu napadeného rozhodnutí neshledal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vzal v potaz veškeré skutečnosti, které žalobce při svém pohovoru uvedl (srov. str. 2 až 6 napadeného rozhodnutí), a tyto následně podrobil zkoumání, zda jsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalovaný přezkoumatelným způsobem shledal, že zde nejsou skutečnosti uváděné žalobcem relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Námitka je proto nedůvodná.

15. Dále žalobce namítl, že žalovaný nesprávně posoudil trestnou činnost spáchanou žalobcem jako vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, čímž vyloučil možnost udělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14a zákona o azylu. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně zohlednil povahu trestného činu spáchaného žalobcem, skutečně způsobenou škodu a povahu a výši trestu, i přesto, že v napadeném rozhodnutí sám uvedl, že je tak nutné učinit. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil pouze obecně s ohledem na druh trestného činu spáchaného žalobcem, aniž by zohlednil konkrétní okolnosti v případě žalobce.
16. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze doplňkovou ochranu udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
17. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, jestliže v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů vylučujících udělení mezinárodní ochrany uvedených v § 15 nebo § 15a zákona o azylu, rozhodne ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 (důvody udělení azylu) nebo § 14a (udělení doplňkové ochrany) uvedeného zákona.
18. Ustanovení § 15a zákona o azylu je transpozicí kvalifikační směrnice, jejíž čl. 17 hovoří o „vážném zločinu“. Eurokonformní výklad tedy vyžaduje vykládat pojem „vážný zločin“ ve smyslu kvalifikační směrnice. Soudní dvůr k výkladu tohoto pojmu uvedl, že *„v souladu s požadavky jak jednotného použití unijního práva, tak zásady rovnosti musí být výrazy ustanovení tohoto práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba provést s přihlédnutím zejména ke kontextu tohoto ustanovení a k cíli sledovanému právní úpravou, jehož je součástí“* (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. 9. 2018, *Ahmed*, C-369/17, bod 36)
19. Vodítka pro výklad pojmu „vážný zločin“, lze najít kupříkladu ve stanovisku generálního advokáta Mengozziho ze dne 1. 6. 2010, *B a D*, C-57/09, přestože se vztahuje k důvodům pro vyloučení z postavení uprchlíka. V tomto stanovisku generální advokát uvádí, že *„[m]ezi faktory, které je třeba vzít v úvahu, UNHCR [...] demonstrativně uvádí povahu činu, skutečně způsobenou škodu, postup použitý pro zahájení trestního stíhání, povahu trestu a skutečnost, zda většina soudů považuje tento čin za vážný zločin. Zvláště je třeba vzít v úvahu výši stanoveného nebo skutečně uloženého trestu ve státě, v němž je žádost o přiznání postavení uprchlíka přezkoumávána, ačkoli se nejedná o prvek, který je sám o sobě rozhodující, a to vzhledem k jeho odlišnému charakteru v jednotlivých právních řádech. Za vážné zločiny jsou obecně považovány zločiny proti životu, fyzické integritě nebo svobodě člověka“* (bod 53). Z již citovaného rozsudku Soudního dvora EU ve věci *Ahmed* pak vyplývá, že příslušný vnitrostátní orgán rozhodující ve věci udělení doplňkové ochrany má povinnost „posoudit

závažnost dotčeného trestného činu na základě úplného přezkoumání všech okolností daného jednotlivého případu“ (bod 58).

20. V míře obecnosti, se kterou žalobce formuloval také tento žalobní bod, soud žádnou vadu napadeného rozhodnutí neshledal. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na stranách 7 a 8 zabýval jednotlivými okolnostmi vážného zločinu spáchaného žalobcem. Žalovaný posoudil nejen povahu trestného činu, ale i způsob jeho provedení, tj. v rámci organizované skupiny a ve velkém rozsahu, přičemž se zabýval i trestem uloženým za spáchaný zločin neoprávněného zprostředkování a přechovávání omamné a psychotropní látky (pervitin) pro jiného, přičemž sám trestní soud vyhodnotil jednání žalobce jako velmi vysoce společensky škodlivé. K tomuto závěru o společenské závažnosti se žalovaný připojil a zhodnotil, že daný zločin je i všeobecně považovaný za vážný. To také vyplývá i z toho, že drogová kriminalita je řešena na mezinárodní úrovni, přičemž žalovaný odkázal na jednotlivé mezinárodní smlouvy, jejichž signatáři (včetně České republiky) se zavázali bojovat proti zneužívání psychotropních látek a proti nedovolené výrobě a obchodu s nimi, a na to, že také Organizací spojených národů je nedovolená výroba a obchod s těmito látkami považována za extrémně nebezpečné kriminální jednání se závažnými společenskými a hospodářskými důsledky a negativními dopady na zdraví a životy dotčených osob. Tohoto zločinu se pak žalovaný dopustil jako člen organizované skupiny ve velkém rozsahu v úmyslu opatřit si materiální prospěch bez jakéhokoliv ohledu na důsledky, kterého jeho jednání bude mít. Žalovaný zhodnotil i uložený trest, který, byť byl uložen při spodní hranici rozsahu trestní sazby, činil devět let odnětí svobody nepodmíněně ve věznici s ostrahou.
21. Soud má proto za to, že žalovaný napadené rozhodnutí neodůvodnil pouze obecně s ohledem na druh trestného činu spáchaného žalobcem, aniž by zohlednil konkrétní okolnosti případu, jak žalobce tvrdí. Podle soudu žalovaný dostatečně konkrétně a individuálně posoudil zločin spáchaný žalobcem ve světle výše uvedeného výkladu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Vedle toho žalobce netvrdí žádné konkrétní okolnosti (kromě obecně uvedených), které žalovaný měl posoudit a neučinil tak. Soud proto po přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů dospěl k závěru, že žalovaný se řádně a přezkoumatelně vypořádal s posouzením, že zvláště závažný zločin spáchaný žalobcem (za který byl žalobce pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody) je vážným zločinem podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V posouzení této právní otázky žalovaným soud žádnou vadu neshledal. Rovněž tato žalobní námitka je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. září 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce